

NEYMAR

MŮJ PŘÍBĚH

Hovory s mým otcem

Neymar Jr.

Oficiální autobiografie
NEYMARA JR.

O TEC O SYNOVI

Jmenuji se Neymar da Silva Santos. Neymar není moc obvyklé jméno, ale myslím si, že se s ním čím dál častěji setkáváme a známe ho, a to díky jednomu velmi výjimečnému člověku, který do mého života vstoupil před 24 lety. Naopak příjmení Silva a Santos jsou velmi běžná. Silvů je plná Brazílie, jmenovali se tak i dva naši prezidenti. A velice hrdý jsem i na příjmení Santos. S radostí, jež se vyrovná radosti kteréhokoli jiného muže, obyčejného člověka a běžného Brazilce, i s pocitem zadostiučinění a s láskou nosím své příjmení Santos. Ještě víc jsem ale hrdý na všechno, co se podařilo mé rodině. Jsem hrdý na svého syna, který ve svém fotbalovém klubu Santos, domovském klubu mého

životního vzoru Pelého a spousty dalších hvězd, které se kdy proháněly po stadionu Vila Belmiro, dosáhl tak báječných, přímo historických úspěchů. Ten tým je mému srdci nejbližší. Je to tým mého syna.

Nikdo v celé rodině ale nebyl vášnivějším fanouškem Santos FC než můj otec, Seu Ilzemar. On a moje matka pocházejí ze státu Espírito Santo a jsou na to velmi hrdí. Myslím si ale, že si přál, abychom se všichni narodili někde jinde, a sice přímo na stadionu Vila Belmiro, na místě, které milují všichni občané Santosu. Včetně mě, protože já jsem se v Santosu narodil, stejně jako moji sourozenci, José Benício, kterému nikdo neřekne jinak než Nicinho, a Joana d’Arc, které říkáme Jane.

Seu Ilzemar se prvního profesionálního startu svého vnuka bohužel nedočkal – zemřel v květnu 2008, ani ne rok před Neymarovým debutem v dresu Santosu. Můj syn podědil jeho respekt a obdiv k domácímu týmu a pokaždé na hřiště nastupoval s nostalgickou vzpomínkou na svého dědečka.

Neymarova, nebo Juninhova, jak mu v rodině říkáme, kariéra je jako večírek v plném proudu. Samozřejmě se všemi povinnostmi, ale je to čirá radost. Všechno, co kdy v životě chtěl, ve své práci má. Ke štěstí mu stačí jen hřiště, branka a míč. Ale nic z toho jsme ani on, ani my nezískali zadarmo. Abychom se dostali tam, kde dnes jsme, muse-

li jsme překonat mnoho nesnází. Mému synovi nespadlo nic samo do klína, i když jistě něco od Boha dostal: talent. Vždycky byl oddaný fotbalu a všechny investice z naší strany a ze strany všech, kteří mu věřili, za to stály.

Každý profesionální sportovec žije ve světě, který často vypadá nepřírozeně. Když se snažíte dostat se na profesionální úroveň a udržet se na ní, musíte se potýkat se spoustou věcí. A další problém je, že když sportovec odejde do důchodu, nemůže prostě jen změnit zaměstnavatele. Musí rozjet úplně novou kariéru, a to se dělá velmi těžko.

Když je fotbalista v nejlepších letech, jako sportovec i jako člověk, když se cítí zralý a zodpovědný, začne si tělo za tu spoustu úsilí a obětování vybírat svou daň. Živí protivníci se dají obehřát, ale čas ne. Čas dohoní každého. A bojovník už ze své podstaty vždycky chce vyhrávat. Dokonce i nad časem. A v tom boji se, pravda, vyhrát nedá... Musíte vědět, kdy je nejlepší čas odejít. Ale kdo to dokáže říct přesně? To ví jen Bůh. K času proto musíme chovat stejnou úctu, jakou chováme k Bohu.

Já jsem například byl také profesionální fotbalista. I já jsem začínal ve fotbalové akademii Santosu. Mezi čtrnáctým a šestnáctým rokem jsem reprezentoval svůj milovaný tým. Pak jsem odešel do Portuguesa Santista, kde se ze mě stal profesionální hráč. Odtud jsem, pořád ještě ve velice nízkém věku, zamířil do Tanabi ve státě São Paulo. Potom

jsem hrál za tým ve třetí divizi státu Minas Gerais, působící v Ituramě ve Frutalu, kde jsem se nakazil tuberkulózou. Musel jsem celý rok odpočívat, a pak už mi bylo dvacet.

Za takových okolností se v žádném případě nedalo hrát profesionálně. Rozhodl jsem se vrátit do práce a pomáhat svému otci v garáži. Pak mě ale pozvali, abych hrál za starý klub Jabaquara, tradiční tým ze Santosu, který se do šedesátých let pyšnil bohatou historií.

Můj otec, Seu Ilzemar, si nepřál, abych se znovu začal živit fotbalem. Dařilo se mi dobře, prodejem ojetin jsem si vydělal slušné peníze. V garáži jsem opravoval auta a se ziskem je prodával. Otec nechtěl, abych se té práce vzdal a abych znovu pokoušel štěstí jako fotbalista. Ale stejně jsem to udělal. Fotbal jsem miloval. A šlo mi hlavně o to, abych dělal, co mám rád. V týdnu jsem pracoval na autech a o víkendech jsem hrál za Jabaquaru. Moje láska k fotbalu byla tak silná, že jsem hrál zadarmo.

Za „Jabucu“ jsem odehrál čtyři dobré zápasy. Jeden z nich byl proti fotbalovému klubu União z Mogi das Cruzes, který tehdy hrával třetí divizi soutěže Campeonato Paulista, mistrovství státu São Paulo. Jabaquara byla ve čtvrté divizi. A já tak dostal možnost, abych ukázal, co ve mně je. V tom zápase se mi dařilo. Tak dobře, že slavný rozhodčí Dulcídio Wanderley Boschilia poradil manažerům União, aby mě koupili.

A víte, co se stalo? Oni na jeho radu dali! Mému otci nevadilo, že chodím hrát za Jabaquaru – nebyla to pro něj opravdová práce. Ale v případě União už šlo o profesionálnější smlouvu. Jel jsem si do Mogi das Cruzes popovídat s manažery, ale oni mě vůbec neposlouchali a rovnou mě poslali, ať se přidám k ostatním hráčům, kteří trénovali ve městě Suzano poblíž São Paula. Upřímně řečeno, ten první trénink se mi hodně podařil, hrál jsem v něm právě křídlo. Kličkoval jsem a tahal balon po lajnách a centroval ho spoluhráčům. Hrál jsem přesně to samé, co předtím v Jabaquarě. A musím říct, že se mi ten debut za daných okolností opravdu povedl.

Po tom tréninku jsem odjel do Mogi das Cruzes podepsat smlouvu s prezidentem klubu. Protože mi v Jabaquarě za zápasy neplatili, peníze od União mi přišly vhod. To všechno se stalo v březnu roku 1989. Nabídli mi roční smlouvu za slušné peníze, daleko vyšší, než jsem čekal. Snažil jsem se nedat své nadšení najevo, ale umíral jsem touhou smlouvu rovnou podepsat. Jenže jsem věděl, jak je důležité vyjednávat, a tak jsem řekl, že nad tím ještě popřemýšlím. Prezident si musel myslet, že nejsem spokojený, protože mi plat zvýšil skoro na dvojnásobek. Z druhé schůzky už jsem odcházel se smlouvou v kapse. A pořád jsem si zachovával kamenitou tvář hráče pokeru.

Ta schůzka mě hodně naučila. A ten rok jsem ve třetí divizi hrál velmi dobře. Dokonce až tak, že o mě projevil zájem tým Rio Branco z druhé divize. V prosinci roku 1989 se spojilo deset podnikatelů z Mogi das Cruzes, aby mě vykoupili a nabídli týmu União. Ze smlouvy mi připadl podíl, za který jsem svému otci koupil domeček v Santosu. Bylo to poprvé, kdy jsem se cítil jako boháč – i když tomu tak ve skutečnosti nebylo. Připadal jsem si bohatý, protože jsem dokázal rodičům splatit všechno, co pro mě a pro mou sestru udělali. A lepší pocit na světě neexistuje.

Moje smlouva s klubem União měla podmínku, že za ně budu hrát v jarní části sezony a pak můžu hostovat v jiných klubech, protože tým neměl na zbytek roku v plánu žádné profesionální aktivity. Proto jsem neustále někam přicházel a zase odcházel, hrál jsem za Coritibu, Lemense a Cantanduvense a vždycky jsem se nakonec vrátil do União.

Nebyl jsem ten nejlepší hráč široko daleko, ale zároveň jsem vůbec nebyl špatný. Věděl jsem, jak naložit s míčem, a uměl jsem dobře číst hru. Jenže člověk nemůže vždycky udělat všechno, co by si představoval. Tělo neudrží krok s hlavou. Jen ti nejlepší hráči vidí všechno (a dřív než všichni ostatní) a pak s míčem provedou přesně to, co zamýšleli.

Co se týče mě, utrpěl jsem různá zranění, kvůli nimž jsem musel ukončit kariéru, když mi bylo 32 let. S profe-

sionálním fotbalem jsem tedy musel skončit příliš brzy. Musel jsem se vzdát své vášně, své práce. Kromě toho jsem uzavřel pár špatných smluv s kluby, kde nebyly dobré podmínky. A taky už jsem nebyl malý kluk. Jako otec rodiny, kterou jsem si pořídil v roce 1992, jsem měl čím dál víc povinností. Dne 11. března 1996 se mi narodila nejmladší dcera Rafaela. Vzhledem k tomu, že jsem se musel starat o ni a o Juninha, začalo být těžké cestovat po různých městech a snažit se dojednat smlouvy, které nestačily na to, abychom vyšli s penězi.

Už jsem pro to neměl předpoklady. Tahat syna z jedné školy do druhé pro nás bylo příliš stresující a pro něj to byla hrůza. Už to tak dál nešlo... Kromě toho si vysokou daň vybíralo i moje tělo. Když se mi podařilo v týdnu usilovně trénovat, bolely mě při zápase všechny svaly. Když jsem se při tréninku šetřil, utrpěla v zápase moje technika a strategie. Manažeři začali mít podezření, že to dělám schválně a že úmyslně hraju pod své možnosti. Ale nebylo tomu tak, tohle bych nikdy neudělal. Pravda je, že už jsem to po fyzické stránce nezvládal. Dostával jsem smlouvy na méně a méně peněz, a k tomu byly s rizikem. Kvůli svým zraněním jsem mohl podepsat jen takové kontrakty, jež se daly okamžitě ukončit, kdybych se znovu zranil.

Míval jsem velké bolesti. Musel jsem se léčit doma, aby manažeři o mých problémech nevěděli. Už jsem nedoká-

zal lhát ani sobě, ani svým zaměstnavatelům. Musel jsem si vybrat, což je pokaždé těžké, když děláte něco, co máte rádi. Ukončit své chlapecké sny, když jste dospělí a máte rodinu, je vždycky obtížné rozhodnutí. Ale nešlo to jinak. Musel jsem se svého snu vzdát. Moje sportovní kariéra skončila.

Tou dobou už jsem ale měl doma vzácný klenot. Vlastně dva. Ale jeden z nich mohl mé sny překonat.